

Hans Kristian Skibby (DF):

Jeg vil gerne gentage, hvad jeg sagde: Den økonomiaftale, der blev indgået, havde baggrund i, at man kunne se, at kommunerne gentagne gange i årenes løb havde haft meget svært ved at overholde de aftaler, som blev indgået gennem KL, med regering og Folketing. Det var problemstillingen.

Derfor har jeg sagt, at jeg synes, det ville være fair. Det har Dansk Folkeparti sådan set sagt hele tiden. Hvis kommunerne hellere vil væk fra den solidariske aftalemodel og hellere vil have en individuel aftale, hvor de 98 kommuner selv begynder at forhandle deres aftale på plads, så for vores skyld ingen alarm. Men det skal være noget, der kommer fra kommunerne selv, og det skal selvfølgelig være et ønske. Og ellers er det ikke noget, jeg som politiker overhovedet skal blande mig i. Det kunne sådan set bare være et supplement, men det er selvfølgelig noget, som har baggrund i, om kommunerne og de lokalt valgte politikere selv mener, at de bedre kan arbejde med et sådant løsningsforslag.

KL 16:16

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Hr. Flemming Bonne.

KL 16:16

Flemming Bonne (SF):

Vi behøver ikke at køre mere rundt i den her sag. Jeg vil bruge mit andet spørgsmål til noget andet.

Hr. Hans Kristian Skibby siger, at aftalesystemet står ved en skillevej. Man skal tage stilling til, om det er kollektive aftaler eller individuelle aftaler. Så refererede ordføreren, hr. Hans Kristian Skibby, til, at der har været møde i borgmesterkredsen i sidste uge, og at der derfra er kommet en melding om, at man vil overholde aftalerne.

Så er mit spørgsmål: Har hr. Skibby nogen idé om, hvorvidt borgmestrene på nuværende tidspunkt kender aftalen, kender rammerne, som regeringen vil spille ud med? Taler vi budget 2008 plus hvilken procent? Og hvis ikke de vedtager det, så kan de vel næppe allerede forholde sig til, om de kan overholde en aftale.

KL 16:17

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Ordføreren.

KL 16:17

Hans Kristian Skibby (DF):

Jamen det, jeg refererede til, var sådan set det, der var fremme i medierne i sidste uge, om, at

der havde været et borgmestermøde, hvor borgmestrene var blevet enige om at arbejde hårdt og målrettet på at overholde den aftale, der var blevet indgået. Det betyder selvfølgelig også, at man skal være sikker på, at eksempelvis anlægsudgifterne vil holde sig inden for rammen på de 17 mia. kr. plus det beløb, der vil komme til jordforsyningskøb, og det beløb, der vil komme til eksempelvis ældreboliger. Det lå så uden for de 17 mia. kr. Det er det, der lå i den aftale.

Nu ved jeg så ikke, om hr. Flemming Bonne har hørt, hvad jeg sagde, for han sidder og taler samtidig, men jeg har i hvert fald svaret på spørgsmålet.

KL 16:18

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Tak til ordføreren. Så får hr. Flemming Bonne ordet som ordfører.

KL 16:19

(Ordfører)**Flemming Bonne (SF):**

Kommunernes muligheder er af helt afgørende betydning for den danske velfærd. Det hører jeg jo alle partier være enige om. Det danske kommunestyre står ved en skillevej. De seneste års tiltagende centraliseringer og detaljstyring fra regeringens side samt endnu flere krav om regler og kontrol, test og straffeaktioner m.v. er udtryk for en grundlæggende mistillid til de mange ihærdige kommunalpolitikere og kommunalt ansatte, som kæmper en hård kamp for at implementere danmarkshistoriens største forvaltningsreform nogen sinde.

Selv om regeringen ved højtidelige lejligheder taler pænt om det kommunale selvstyre og det kommunale aftalesystem, så er det en ulige kamp, vi er vidne til, og desværre en grim kamp. For faktum er, at det er regeringen og dens støtteparti, Dansk Folkeparti, som i dag dikterer rammerne for den kommunale økonomi, og al snak om, at det er to ligeværdige parter, der står over for hinanden i forhandlingerne, er ren retorik.

Det er finansministeren og hr. Kristian Thulesen Dahl, som i sidste ende afgør, om bloktilskuddet til kommunerne skal udløses på det sidste finanslovdvalgsrådsmøde i juni. Sandheden om det, man kalder en aftale mellem to ligestillede parter, er, at KL og kommunerne enten kan vælge at tage, hvad der er på bordet, eller undlade at indgå aftale. Og hvis man ikke overholder aftalen eller retteligt diktatet, så rammes kommunerne af et stalinorgel af sanktioner, enten hvis de selv eller deres nabokommune sætter skatten